

บทที่ 295 ฮูหยินเสีย

นอกจากองค์ชายรองอินอ๋องที่ร่างกายอ่อนแอและป่วยอยู่เสมอแล้ว บรรดาองค์ชายที่เติบโตใหญ่ล้วนเริ่มรับหน้าที่ต่างๆ เพื่อช่วยแบ่งเบาภาระของฮ่องเต้หย่งอัน

ในบรรดาองค์ชายทั้งหมด หน้าที่ที่จิ้งอ๋องได้รับมอบหมายนับว่าไม่เลวเลยทีเดียว

จิ้งอ๋องเฝ้าหม่อมงามของตน นางรูปโฉมธรรมดาอย่างมากก็เรียกได้เพียงว่างามเรียบร้อย ทว่าแววตากลับเต็มไปด้วยความหวังใยอย่างจริงใจ

ยิ่งเห็นเช่นนั้น หัวใจของเขาก็งงหนักอึ้ง

แต่จิ้งอ๋องยังคงเฝ้าด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน “ช่วงนี้เหนื่อยไม่น้อยจริง ๆ อีกไม่นานก็จะถึงพิธีหมั้นแคว้นเข้าถวายบรรณาการแล้ว ช่วงนี้จึงมีเรื่องต้องจัดการมากจริง ๆ”

“เช่นนั้นวันนี้ท่านอ๋องก็รีบพักผ่อนเถิดเจ้าค่ะ”

“อืม”

เมื่อมองชายาผู้แสนอ่อนโยนและเพียบพร้อม ปรกติ
มีดครีမ်พลันwabผ่านดวงตาของจิ้งอ่อง

หาก...เขาตัดสินใจทำเรื่องนั้นจริง ๆ ชายาผู้แสนอ่อนโยน
และรู้ความคนนี้จะเข้าใจเขากระมัง

นางคงจะ...เข้าใจสินะ

ยิ่งพิธีหั้นแคว้นเข้าถวายบรรณาการใกล้เข้ามา ทุกฝ่าย
ก็ยังเริ่มเคลื่อนไหวอย่างหนัก

จวินมั่วหานที่มองเห็นความหวังขึ้นมามีอีกครั้งอารมณ์ดี
เป็นพิเศษ ถึงขั้นยอมให้ชูฉินเดินไปมาได้ทั่วทั้งจวน

ในเวลาเดียวกัน ฮูหยินเสี่ยคนหนึ่งก็ย้ายเข้ามาพำนักใน
จวนองค์ชายเจ็ด

เมื่อชูฉินรู้ข่าว นางก็โมโหจนคว้าถ้วยชาที่สาวใช้นำมา
ให้เขวี้ยงลงพื้นทันที!

หรือจะเป็นเสียเออร์ที่คนเหล่านั้นเคยพูดถึงกัน?!

ซูจินรู้ว่าในชาติก่อน องค์ชายเจ็ดมีสตรีอยู่ข้างกายหลายคน และในจำนวนนั้นก็มิใช่น้อยที่คอยกลั่นแกล้งเล่นมานซูอย่างหนัก

เพียงแต่มีฮุนเสียผู้นี้รวมอยู่ด้วยหรือ

ใช่ มี!

เป็นไปได้มากกว่านางก็คือหรั้นเสีย สตรีจากยุทธภพผู้นั้น!

พอนึกมาถึงตรงนี้ ซูจินก็อดขุ่นเคืองตัวเองไม่ได้ ครั้งนั้นตอนเล่นมานซูมาระบายเรื่องวุ่นวายภายในเรือนหลังให้นางฟัง นางกลับรู้สึกรำคาญจนไม่ใส่ใจฟังให้ดี

เพราะในสายตาของนางตอนนั้น เล่นมานซูที่ได้เป็นถึงชายากำลังมาไต่อดกับนางชัดๆ!

แต่เมื่อย้อนคิดดูในตอนนี้ หากรู้ว่าจะเป็นเช่นนี้ นางน่าจะตั้งใจฟังให้มากกว่านั้น

อย่างน้อยก็จะได้รู้ว่าควรรับมือกับสตรีพวกนี้อย่างไร!

ขณะที่กำลังนึกเสียใจ ชูฉินพลันนึกถึงเรื่องสำคัญ
อีกอย่างขึ้นมา

คนตระกูลชูออกจากเมืองหลวงไปแล้วหรือยัง

ทั้งหมดเป็นความผิดของคนจนแม่ทัพแท้ๆ! อยู่ดีไม่ว่าดี
เหตุใดต้องพาพวกเขามาเมืองหลวงด้วย!

ตอนนี้ชูฉินยังไม่อยากเผชิญหน้ากับฮูหยินเสีย คาดว่า
หลี่ซือคงเป็นฝ่ายออกไปหยั่งเชิงอีกฝ่ายก่อน

สิ่งเดียวที่นางอยากรู้ในเวลานี้ก็คือ คนตระกูลชูออกจาก
เมืองหลวงไปแล้วหรือยัง!

ขณะที่ชูฉินพยายามหาทางออกไปหาพวกเขา เส้นม่านชู
ก็กำลังเผชิญกับการฝึกฝนอันแสนโหดร้าย

ทั้งที่การฝึกเพิ่งเริ่มได้ไม่กี่วัน แต่จากคนสองร้อยคน
กลับมีผู้ถอนตัวไปแล้วกว่าสิบคน

และนี่เป็นเพียงจุดเริ่มต้นเท่านั้น

“โดยทั่วไป สตรีอาจมีกำลังน้อยกว่าบุรุษ แต่นั่นหมายถึง สตรีธรรมดาเท่านั้น! หากพวกเจ้าอดทนจนถึงที่สุดได้ พวกเจ้า ก็จะไม่ใช้สตรีธรรมดาอีกต่อไป!”

ทุกคนต้องแบกถังไม้ใบใหญ่ที่บรรจุน้ำจนเต็มเดินไปตาม เส้นทางอันยาวไกล

หากใครทำถังตกพื้น จะถูกตัดสินว่าไม่ผ่านทันที

ไม่นานก็มาถึงคราวของกลุ่มก๊วย

เดิมทีทุกคนต่างคิดว่า คนแรกในกลุ่มก๊วยที่ทำสำเร็จ จะต้องเป็นสวีซวงเออร์ซึ่งมาจากครอบครัวนายพราน ไม่มีใคร คิดว่า คนแรกที่จะไปถึงเส้นชัยกลับเป็นเส้นหลังหลงคุณหนูรอง แห่งจวนแม่ทัพ!

หลิวเหมยพยับหน้าด้วยความชื่นชม

สวีซวงเออร์ทำสำเร็จเป็นคนที่สอง นางสูงกว่าเส้นหลังหลง เกือบครึ่งศีรษะ มองอีกฝ่ายอย่างจริงจังแล้วเอ่ยว่า “เจ้าเก่งมาก”

“แน่นอนอยู่แล้ว”

เส้นหลังหลงเชิดคาง รอยยิ้มเต็มไปด้วยความหยิ่งทะนง
และเบิกบานใจ

ก่อนจะหันกลับไปมองด้วยความเป็นห่วง

สวีซวงเออร์รู้ว่านางกำลังมองใคร จึงเอ่ยว่า “แต่น้องสาว
ของเจ้าต้อยกว่าเจ้ามากนัก”

เส้นหลังหลงสายหน้าทันที “ไม่”

มิใช่ต้อยกว่ามาก แต่แทบไม่แตกต่างกันเลยต่างหาก!

เพราะระหว่างที่ทั้งสองกำลังพูดคุยกันอยู่นั้น เส้นม่านชู
ก็แบกถังมาถึงเส้นชัยเป็นคนที่สาม!

สวีซวงเออร์เบิกตากว้างด้วยความประหลาดใจ แม้แต่
หลิวเหมยที่ยืนอยู่ด้านข้างยังมองเส้นม่านชูอย่างฉงนไม่แพ้กัน

บทที่ 296 งดงามถึงเพียงนั้น

ในตอนนั้นเอง เสียงกระซิบเบาๆ ก็ดังขึ้นจากกลุ่มคน

“หรือว่านางใส่น้ำมาไม่เต็มถัง?”

“ข้าว่าใช่แน่ๆ! แขนขาเล็กบอบบางเช่นนั้น จะถึงเส้นชัยเร็วถึงเพียงนี้ได้อย่างไร แต่ไปถึงก่อนพระอาทิตย์ตกก็นับว่าไม่เลวแล้ว!”

“ใช่ๆ สมแล้วที่เป็นคุณหนูใหญ่ คงเข้ามาเที่ยวเล่นในค่ายทหารกระมัง แต่ก็ไม่แปลกหรอก ใครใช้ให้บิดานางเป็นถึงแม่ทัพใหญ่กันเล่า”

เมื่อได้ยินเช่นนั้น หลิวเหมยก็หันไปส่งสองคนข้างกาย ด้วยสีหน้าเย็นชา

“ไปตรวจถังไม้ของเส้นม่านซู่”

“เจ้าคะ!”

แม้จะเห็นคนเดินเข้ามาตรวจถังไม้ของตน เส้นม่านชูก็ยังคงสงบนิ่ง

แต่เส้นหลังหลงกลับไม่พอใจขึ้นมา “พวกเจ้าทำเช่นนี้ได้
อย่างไร ข้าเข้าเส้นชัยเป็นคนแรก เหตุใดไม่ตรวจของข้าด้วย”

สตรีนางนั้นตอบว่า “หากเจ้าต้องการให้ตรวจ พวกเราก็ตระหนักให้ได้”

เส้นหลังหลง “...”

เส้นม่านชูรีบห้ามพี่หญิงรองที่กำลังเดือดดาล ก่อนเอ่ยเสียงเรียบ “รีบตรวจเถิด”

ถังไม้ของผู้เข้าเส้นชัยสามอันดับแรกถูกเปิดตรวจที่ละใบ

ผลลัพธ์ทำให้ทุกคนต้องประหลาดใจ เพราะน้ำในถังทั้งสามยังเหลืออยู่เกือบเต็ม

โดยเฉพาะถังของเส้นม่านชูที่มีน้ำอยู่มากจนแทบล้นขอบ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ถังของนางหนักที่สุด!

ยิ่งไปกว่านั้น ตลอดเส้นทางนางยังไม่ทำน้ำหกแม้แต่หยดเดียว!

ทุกคนต่างตะลึงงัน

เมื่อสตรีทั้งสองตรวจดูเรียบร้อยแล้ว ก็รีบกลับไปรายงานหลิวเหมยทันที

เวลานี้ คนในกลุ่มกุ่มอีกเกือบครึ่งยังทำการฝึกครั้งนี้ไม่สำเร็จ

หลังการฝึกในวันนี้สิ้นสุดลง หลิวเหมยก็นำเรื่องนี้ไปรายงานฉู่จิ้งอวีน

“ท่านนายกong ดูเหมือนเส้นมานชูผู้นั้นจะไม่ได้อ่อนแออย่างที่เห็น ต่อจากนี้ผู้น้อยจะคอยจับตาดูนางให้ดีเจ้าคะ”

“อืม” ฉู่จิ้งอวีนพลิกอ่านตำราพิชัยสงครามพลางครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะย่นหน้าเอ่ย “พรุ่งนี้เป็นการฝึกขี่ม้ายิงธนู เจ้าต้องจับตาดูนางเป็นพิเศษ”

“เพราะเหตุใดเจ้าคะ”

พอลาออกมาออกไป หลิวเหมยก็รีบขึ้นมาได้ทันที

นางพยักหน้าอย่างเข้าใจ “ผู้น้อยเข้าใจแล้วเจ้าค่ะ!”

ระหว่างการฝึกขี่ม้ายิงธนูในวันพรุ่งนี้ จะมีหน่วยทหารม้าอื่นฝึกอยู่บริเวณใกล้เคียงด้วย แม้ก่อนหน้านี้ผู้บังคับบัญชาจะกำชับไว้แล้ว ทหารเหล่านั้นย่อมไม่กล้าก่อเรื่อง

แต่ปัญหาสำคัญก็คือ...

กองทัพหญิงที่ผ่านมามีหลายรุ่น ไม่เคยมีผู้ใดดองตามเท่าเส้นमानชุนมาก่อน!

รูปโฉมเช่นนี้จะออกไปรบได้อย่างไร

หรือพูดให้ถูกก็คือ...จะปล่อยให้นางออกไปรบได้อย่างไรกัน

อันที่จริง รูปลักษณะของเส้นหลิงหลงเองก็ไม่เลว แต่ความงามของนางเป็นแบบสง่างามองอาจ ยามสวมชุดเกราะ นอกจากใบหน้าที่ยังดูอ่อนเยาว์ไปสักหน่อยแล้ว ก็ไม่มีส่วนใดดูไม่เหมาะสมเลยแม้แต่หน่อย

ทว่าเส้นมานซูกลับแตกต่างออกไป นางรูปร่างอ่อนแอ
อรรชร ดวงตาดงงามเปี่ยมเสน่ห์ แม้จะสวมเสื้อผ้าหยาบธรรมดา
เหมือนทหารหญิงคนอื่น ทั้งยังไม่ได้แต่งแต้มใบหน้าแม้แต่รอย
แต่ก็ยังมีอาจปกปิดความงามของนางได้

แม้แต่สตรีด้วยกันยังต้องยอมรับว่านางงดงามเกินไป
จริง ๆ

แล้วบรรดาบุรุษเล่า โดยเฉพาะพวกเด็กหนุ่มเหม็นเหงื่อ
ที่วัน ๆ คลุกอยู่แต่ในค่ายทหาร จะไม่หวั่นไหวเลยหรือ

ผู้จิ้งอวินคิดว่าบางทีในค่ายทหารแห่งนี้ นอกจาก
นายกองเจียงแล้ว บุรุษคนอื่นคงยากที่จะไม่หวั่นไหว

นางยกมือกุมหน้าผากด้วยความปวดหัว แม่ทัพใหญ่ผู้นี้
ทำอะไรไม่เคยคำนึงถึงเรื่องพวกนี้เลย เขาไม่ได้รักและตามใจ
บุตรสาวคนนี้อะไรหรือ แล้วเหตุใดจึงตั้งใจส่งนางมาที่นี่ได้

ภายในห้องพักของกลุ่มกุย สวีซวงเออร์เอ่ยกับเส้นมานซุ
ด้วยสีหน้าจริงจัง “เส้นมานซุ ข้าขอโทษที่ก่อนหน้านี้ดูแคลน
เจ้า”

นับเป็นหญิงสาวที่เปิดเผยตรงไปตรงมาคนหนึ่ง

เส้นม่านซุ้ยมีบาง “ข้าไม่ได้โกรธ อะไรเสียข้อเท็จจริง
ย่อมพิสูจน์ทุกอย่างได้ดีกว่าคำพูด อีกทั้งเจ้าก็เก่งมาก พรุ่งนี้
มาทดลองขี่ม้ายิงธนูกันเถิด”

“ยังมีข้าอีกคน! ข้าด้วย!”

เส้นหลังหลงที่อยู่ด้านข้างรีบพูดแทรกขึ้นมา

บทที่ 297 องค์ชายเจ็ดยังเทียบ
เส้นผมของว่าที่สามีข้าไม่ได้เลย

สตรีอีกสิบกว่าคนต่างมองพวกนางเงิบๆ ส่วนนางหลันได้แต่
หลบอยู่มุมห้อง ไม่กล้าพูดอะไรอีก

จะให้นางพูดอะไรได้อีกเล่า คุณหนูจากตระกูลใหญ่ที่ดู
บอบบางอ่อนหวานผู้นั้น กลับทำได้ดีกว่านางแทบทุกการฝึก
ต่อสู้ให้ยากอีกจกษาริษา ก็คงอีกจกไม่ลงแล้ว เพียงแต่ลึกๆ ในใจ
ยังอดสงสัยไม่ได้

เด็กสาวคนหนึ่งในกลุ่มเอ่ยถาม “เส้นม่านชู เจ้าเก่ง
ถึงเพียงนี้ เหตุใดถึงมาค้าขายทหารเล่า ต่อไปเจ้าอาจไม่ได้แต่งงาน
กับบุรุษที่ดีกว่านี้แล้วนะ”

“เหตุใดเจ้าถึงพูดเช่นนั้น เธอแต่คิดเรื่องแต่งงานกับบุรุษ
หรือ”

“ข้าไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้นเสียหน่อย...ข้าแค่เห็นว่า
เส้นม่านชูมีชาติตระกูลดี ทั้งยังงดงามถึงเพียงนี้ เลยอดสงสัย
ไม่ได้เท่านั้นเอง”

ตอนเส้นม่านชูเพิ่งเข้ามาอยู่ในกลุ่มกุ่ม นอกจาก
เส้นหลังหลงแล้ว สตรีแทบทุกคนล้วนทั้งอิจฉา ไม่พอใจ และ
ไม่เข้าใจนาง

แต่ตอนนี้เส้นม่านชูโดดเด่นเกินไป ความอิจฉาริษยา
เหล่านั้นจึงจางหาย เหลือเพียงความชื่นชมและความสงสัย
เท่านั้น

โดยเฉพาะเรื่องหนึ่ง...

“ข้าเหมือนเคยได้ยินมาว่า ก่อนหน้านี้เส้นม่านชูชอบ
องค์ชายเจ็ดมิใช่หรือ...”

คนพูดลดเสียงลงจนแทบกระซิบ คงเพราะรู้ดีว่าการเอ่ย
เรื่องนี้ออกมาค่อนข้างไม่เหมาะสม แต่ในใจก็อยากรู้เหลือเกิน

เส้นมานชูรู้ดีว่าก่อนหน้านี้องค์ชายเจ็ดเคยส่งคนไป
ปล่อยข่าวลือทั่วเมือง ว่านางมีใจให้เขาอย่างลึกซึ้ง ถึงขั้นยอม
ตายเพื่อเขาได้

ผู้คนมากมายจะรู้เรื่องนี้ก็ไม่ใช่เรื่องแปลก

แต่พอหลุดออกมาจากเส้นทางความรักของนางเอกเดิม
และมองอย่างมีเหตุผล องค์ชายเจ็ดก็คือผู้ชายเฮงชวยที่อาศัย
สตรีได้แต่ชั่วๆ!

เส้นมานชูเคยสงสัยอยู่หลายครั้งด้วยซ้ำว่า นักเขียน
นิยายเรื่องนี้เป็นผู้ชายหรือเปล่า

ไม่เช่นนั้นเหตุใดจึงเขียนให้พระเอกมีสาวงามรายล้อม
มากมายถึงเพียงนั้น!

เส้นมานชูแอบคิดในใจว่า ด้วย ‘ความช่วยเหลือ’ ของนาง
ชาตินี้เรือนหลังขององค์ชายเจ็ดคงคึกคักยิ่งกว่าเดิมแน่นอน

น่าเสียดายที่เฟิงหวนเอ๋อร์กลับหายสาบสูญไปเสียก่อน
เดิมทีนางยังหวังว่าเฟิงหวนเอ๋อร์จะกลับไป ‘รักใคร่ปรองดอง’
กับชูฉินให้ดีเสียหน่อย

เส้นม่านชูเงยหน้ามองทุกคน ก่อนเอ่ยอย่างตรงไปตรงมา
“ข้าหมั่นหมายแล้ว อีกทั้งองค์ชายเจ็ดยังเทียบเส้นผมของว่าที่
สามีข้าไม่ได้เลย”

ทุกคนได้ยินดังนั้นพลันส่งเสียงฮือฮา

วันต่อมา กว่าจะถึงคราวที่กองทัพหญิงกลุ่มกุ่มได้ฝึกขี่ม้ายิงธนู
เวลาก็กว้างเลยมาถึงยามเที่ยงแล้ว

แม้จะอยู่ในช่วงปลายฤดูใบไม้ร่วงแล้ว แต่แดดเที่ยงวัน
ยังคงแรงจัด บรรยากาศทั่วลานฝึกเต็มไปด้วยความคึกคัก
อีกheim

สตรีหลายคนขี่ม้าไม่เป็น จึงยังฝึกกันอยู่ด้านหนึ่ง
ส่วนเส้นม่านชูกับเส้นหลังหลงกระโดดขึ้นหลังม้าอย่าง
คล่องแคล่ว

อย่างไรเสีย จวนแม่ทัพก็ไม่เคยขาดแคลนม้าชั้นดี

สวีซวงเอ๋อร์มีโอกาสขี่ม้าไม่มากนัก แต่เพราะนางทั้ง
กล้าหาญและรอบคอบ จึงใช้เวลาไม่นานก็เริ่มชำนาญ

“พวกเรามาแข่งขี่ม้าชิงธงกันเถิด” เส้นหลังหลงเอ่ยชวน

เส้นม่านชูกับสวีซวงเออร์สบตากันก่อนพยักหน้ารับ

“เอาสี”

สวีซวงเออร์รู้ดีว่าหากแข่งกันขี่ม้า นางยังสู้พี่น้องคุณนี้ไม่ได้ แต่หากเป็นการชิงธง ในฐานะบุตรสาวนายพราน นางย่อมมั่นใจอย่างยิ่ง!

ส่วนเส้นหลังหลงนั้นมั่นใจในตัวเองทุกด้านอยู่แล้ว!

เส้นม่านชูเพียงยิ้มบาง ไม่เอื่อยอะไร ทว่าท่าที่สงบนิ่ง กลับแฝงความมั่นใจเต็มเปี่ยม นางควมม้าทะยานไปข้างหน้า ยกคันธนูขึ้นนำวสาย ก่อนปล่อยลูกธนูออกไป

เสียงหัวเราะสดใสของเส้นหลังหลงดังอยู่ข้างกาย

จู่ ๆ เส้นม่านชูก็ตระหนักได้ว่านี่คือชีวิตแบบใหม่ เป็นชีวิตที่นางไม่เคยได้สัมผัสมาก่อน

บางที...อาจเป็นชีวิตที่แม้แต่เจ้าของร่างเดิมเองก็ไม่เคยสัมผัสเช่นกัน

ความรู้สึกที่ได้ปล่อยใจอย่างอิสระและควมมาโลดแล่น
เช่นนี้...ช่างดีเหลือเกิน

ทหารม้าสี่ห้านายควมม้าผ่านอยู่ด้านข้าง หนึ่งในนั้น
อดอุทานด้วยความตะลึงไม่ได้

“งดงามยิ่งนัก!”

สตรีบนหลังม้ายั้มเจิดจ้า ดวงตาสุกสกาว เส้นผมพลิ้วไหว
ตามสายลม แสงแดดเจิดจ้าอาบไล้ทั่วร่างกาย

นางยกธนูขึ้นอย่างคล่องแคล่ว นิ้วสายแล้วปล่อยลูกธนู
ออกไป ลูกธนูพุ่งปักกลางเป้าอย่างแม่นยำ!

ความสง่างามองอาจและเสน่ห์เ้ายวนหลอมรวมเป็น
หนึ่งเดียวกัน

ขุนเจ็้ย่นรวากับวิญญานหลุดลอย ประหนึ่งลูกธนู
ดอกนั้นไม่ได้ปักลงกลางเป้า หากพุ่งเข้าปักกลางหัวใจของเขา
อย่างจังแทน

บทที่ 298 ใครแต่งงานเข้าบ้าน ผู้นั้นย่อมช่วย

เส้นม่านซุกกระชั้นบังเหียนพลางหันกลับไปมอง สายตา
ประสานเข้ากับแววตาหลงใหลของซุนเจิ้งหยวนพอดี

นางขมวดคิ้วเล็กน้อย เท่าที่คอยสังเกตมาตลอดหลายวัน
พี่หญิงรองแทบไม่มีโอกาสได้ใกล้ชิดกับซุนเจิ้งหยวนเลย ต่อให้
บังเอิญพบกัน...อย่างเช่นตอนนี้ คนที่ซุนเจิ้งหยวนมองกลับเป็น
นาง

ในนิยายต้นฉบับเจ้าของร่างเดิมไม่ได้มาที่นี่

เช่นนั้นในเวลานั้น คนที่ซุนเจิ้งหยวนมองก็คือพี่หญิงรอง
หรือ

ในนิยายไม่ได้เขียนรายละเอียดส่วนนี้เอาไว้
แต่เส้นม่านซุกกลับรู้สึกเกลียดชังซุนเจิ้งหยวนโดยสัญชาตญาณ

ไม่ว่าอย่างไร ชาตินี้นางจะไม่มีวันเปิดโอกาสให้เขา
ทำร้ายพี่หญิงรองเด็ดขาด!

“มานซุ รีบมานี้เร็ว! คราวนี้ข้ายังเข้ากลางเป้าอีกแล้ว
ฮาๆ!”

“อืม!”

ชีวิตในค่ายทหารทั้งเหน็ดเหนื่อยและเปี่ยมความหมาย

เส้นมานซุไม่ได้หวาดกลัวความลำบาก เพียงแต่ยาม
คำคืนเจียบสังกัดไร้ผู้คน นางมักอดคิดไม่ได้ว่า...

ต้นขาทองคำไปกำลังทำอะไรอยู่นะ

ในเวลาเดียวกัน ไปชีวจินซึ่งเดินทางมากับคณะจาก
แคว้นกุ่เยร์เพิ่งมาถึงแคว้นต้าฉี และได้รับการต้อนรับอย่าง
อบอุ่นจากฮ่องเต้หย่งอัน

ไปชีวจินยีนึง มองหลังหงเทียนที่กำลังพูดคุยหัวเราะ
กับฮ่องเต้หย่งอันผ่านหน้ากากเงินด้วยแววตาเย็นชา

ความมืดหม่นและโหดในใจค่อยๆ ทวีความรุนแรง
มือที่ซ่อนอยู่ใต้แขนเสื้อกำแน่นจนแทบแหลก

ไปจื่อซึ่งยืนอยู่ข้างกายและสวมหน้ากากเช่นเดียวกัน
รู้สึกกังวลอยู่ไม่น้อย เขารู้ดีว่าผู้เป็นนายเกลียดชังเหลืงหงเทียน
เพียงใด

ตลอดการเดินทาง ผู้เป็นนายคงคิดสังหารเหลืงหงเทียน
ไปแล้วนับครั้งไม่ถ้วน แต่ยังสังหารตอนนี้ไม่ได้

แผนการยังขาดอีกเพียงเล็กน้อย...

อีกด้านหนึ่ง ฮ่องเต้หย่งอันกับเหลืงหงเทียนกำลัง
สนทนากันตามมารยาท แม้ต่างฝ่ายต่างเสแสร้ง แต่ก็ดูเหมือน
ทั้งสองจะพอใจกับการแสดงเช่นนี้ไม่น้อย

เมื่อเห็นว่าเหลืงหงเทียนพาองค์กรฯมามากมาย ฮ่องเต้
หย่งอันก็แปลกพระทัยอยู่บ้าง ทว่าพระองค์รู้จักนิสัยของคน
ผู้นี้ดี จึงไม่ได้เอ่ยถาม

พระองค์หันไปมองสตรีในอาภรณ์หรูหราที่นั่งอยู่
เบื้องล่าง ก่อนถามด้วยรอยยิ้ม “น้องเหลืง นี่คือนุตรสาวของเจ้า
ใช่หรือไม่”

“ใช่แล้ว เชียวเชียว รีบเข้ามาคารวะฮ่องเต้หย่งอัน
เร็วเข้า”

เหลียงเชียวเชียวเดินเข้ามาอย่างขวยเขิน เครื่องประดับ
ตรงชายกระโปรงส่งเสียง ‘กริ้งกริ้ง’ ตามทุกอย่างก้าว

นางยอบกายคำนับอย่างอ่อนช้อย “หลินหลางคารวะ
ฮ่องเต้หย่งอัน ขอพระองค์ทรงพระเกษมสำราญและมี
พระชนมายุยืนนานหมื่นปีเพคะ”

มือที่ถือจอกสุราของฮ่องเต้หย่งอันพลันสั่นวูบ!

ไปชีวจิ้นซึ่งนั่งอยู่ไม่ไกลหรือตาลงทันที คนอีกไม่น้อย
ภายในงานต่างก็มีสีหน้าเปลี่ยนไปเช่นกัน

แม้เวลาจะล่วงเลยมากกว่ายี่สิบปีแล้ว แต่ผู้ใดจะลืม
องค์หญิงหลินหลาง ผู้เคยดงามสะเทือนได้ห้ำและมิมีนิสัย
เด็ดเดี่ยวผู้นั้นได้เล่า!

เหลียงเหียนใจกระตุกวูบ เขาถลึงตาใส่ธิดาก่อนรีบ
กล่าวแก้ “เด็กคนนี้ เพิ่งได้รับพระนามแต่งตั้งก็จำผิดเสียแล้ว
หรือ ต้องเป็นหญิงหลงต่างหาก!”

เหลียงเซียวเซียวเบะปากอย่างขุ่นเคือง

นางไม่ชอบคำว่า ‘หลิงหลง’ เลยสักนิด ฟังดูไร้รสนิยมเกินไป นางชอบคำว่า ‘หลินหลง’ มากกว่า!

แต่เสด็จพ่อกลับเชื่อคำของราชครูซูเย่ว์ ถึงขั้นเปลี่ยนพระนามของนางเสียได้!

แม้ในใจจะไม่พอใจ แต่เหลียงเซียวเซียวก็ยังแลบลิ้นเล็กน้อย ก่อนเผยรอยยิ้มหวาน “โอ้ เซียวเซียวจำผิดเองเพคะ แต่พระองค์ทรงเป็นกันเองและเปี่ยมเมตตาถึงเพียงนี้ เรียกหม่อมฉันว่าเซียวเซียวก็ได้เพคะ”

ฉินกู่เฟยซึ่งนั่งอยู่ด้านข้างมององค์หญิงแห่งแคว้นกู่เย่ว์ที่กำลังสร้างทำตัวน่ารักน่าเอ็นดูต่อหน้าฮ่องเต้หย่งอัน แวดูแคลนพลันวาบผ่านดวงตา

ช่างไร้ยางอายจริงๆ!

นี่คือกฎระเบียบของราชวงศ์แคว้นกู่เย่ว์อย่างนั้นหรือ!

ฉินกู่เฟยรู้สึกโชคดีเหลือเกินที่รู้ย่อ่ง บุตรชายของนางแต่งชayaเอกไปแล้ว

ไม่ว่าอย่างไร สตรีไร้สมองที่กล้าอดอันทำตัวน่ารัก
น่าเอ็นดูต่อหน้าว่าที่พ่อสามีเช่นนี้ ใครแต่งงานเข้าบ้าน ผู้นั้น
ย่อมช่วย!

วันนี้เป็นเพียงงานเลี้ยงเล็กๆ ฮ้องเต๋หย่งอันจึงเรียกมา
เฉพาะองค์ชายที่เติบโตใหญ่และยังไม่มีชายาเอกสองพระองค์
เท่านั้น

องค์ชายหยกยงอ่องกับองค์ชายเจ็ดนั่งติดกันอยู่เบื้องล่าง

ยงอ่องเอาแต่ก้มหน้ากินอาหารตั้งแต่ต้นจนจบ

เมื่อหลายวันก่อนเขาไปพบมารดา มารดากำชับให้เขา
แสวงหาเป็นโง่ และห้ามแต่งงานกับองค์หญิงแห่งแคว้นกู่เยวี่ผู้
เด็ดขาด ตอนนั้นยงอ่องยังถามมารดาว่าเพราะเหตุใด

บทที่ 299 เฮอะ จะไปพูดถึง
เรื่องความรักกับฮ่องเต้ได้อย่างไร

ถึงเฟยมองบุตรชายชื่อป้อของตนพลันนึกคิดว่า บางทีเขาอาจไม่จำเป็นต้องสร้างทำเป็นโง่เสียด้วยซ้ำ

นางเอ๋ยกำซบอย่างจริงจัง “เซ่อเออร์ เจ้าจำไว้เพียงอย่างเดียวก็พอ สิ่งใดที่พวกเขาแย่งชิงกัน เจ้าก็อย่าไปแย่ง สิ่งใดที่พวกเขาแข่งขันกัน เจ้าก็จงหลีกทางเสีย มีเพียงทำเช่นนั้นพวกเราสองแม่ลูกจึงจะมีชีวิตยืนยาวและอยู่อย่างสุขสบาย”

ผู้ใดบ้างไม่ปรารถนาบัลลังก์ทองในท้องพระโรง

ผู้ใดบ้างไม่ใฝ่ฝันตำแหน่งโอรสสวรรค์ผู้สูงส่งเหนือผู้คน

แม้แต่ตอนที่ถึงเฟยเพิ่งแต่งเข้ามายังแคว้นต้าฉี นางเองก็เคยหมายปองตำแหน่งฮ่องเฮาเช่นกัน

ทว่าหลายปีต่อมา หลังจากได้พบเห็นคลื่นลมหนาวเลือด
ในวังหลังมานับครั้งไม่ถ้วน ความทะเยอทะยานเหล่านั้นก็ค่อยๆ
เลือนหายไป

ไม่ว่าจะเป็นความมั่งคั่งรุ่งเรืองหรืออำนาจสูงสุด สิ่งแรก
ที่ต้องมีก็คือชีวิต!

ด้วยเหตุนี้ ตลอดหลายปีที่ผ่านมา ถึงเพียจึงสั่งสอน
บุตรชายให้กิน ดื่ม เทียวเล่น และใช้ชีวิตตามใจตนเอง ขอเพียง
ไม่เลอะเลือนจนก่อเรื่องโง่เขลา ต่อให้ตะกละ รักสนุก ขี้ขลาด
หรือเรียนหนังสือแย่เพียงใดก็ไม่เป็นไร

เพราะยิ่งธรรมดามากเท่าไร ก็ยิ่งปลอดภัยมากเท่านั้น

นางยังจำเหตุจลาจลครั้งใหญ่ในแคว้นกู๋เยว่เมื่อยี่สิบปี
ก่อนได้ดี

สุดท้ายแล้ว นอกจากเหลิงหงเทียนผู้ได้ขึ้นครองบัลลังก์
ก็มีเพียงเหลิงหงอวีผู้ไร้ความสามารถคนนั้นที่ยังมีชีวิตรอด
มิใช่หรือ

นางแต่งเข้ามายังแคว้นตำจี ชีวิตนับแต่นั้นก็ไม่ต่างจาก
แห่นลอยน้ำ¹ มีเพียงเชือเออร์บุตรชายแท้ๆ ของนางเท่านั้น
ที่เป็นญาติร่วมสายเลือดเพียงคนเดียว

ส่วนฮ่องเต๋หย่งอันนะหรือ...

เฮอะ จะไปพูดถึงเรื่องความรักกับฮ่องเต๋ได้อย่างไร

แท้จริงแล้วยงฮ่องไม่ได้เข้าใจความหมายของมารดา
สักเท่าไร แต่เขาเป็นบุตรที่เชื่อฟัง อีกทั้งยังรู้สึกว่าองค์หญิง
แห่งแคว้นกุ่ย์วี่ผู้นี้ไม่ได้ดังงามอะไรนัก เวลาพูดก็ชอบทำเสียง
ออกอ้อนจนน่ารำคาญ

เขาไม่ชอบ!

ตลอดงาน ยงฮ่องจึงดูใจลอยอยู่ไม่น้อย

วันนี้แม้เขาจะสวมเครื่องแต่งกายของฮ่องเช่นเดียวกัน
แต่กลับเป็นชุดเก่าเมื่อหลายปีก่อน สีสน้ำดหม่น แม้แต่ปลาย

¹ ชีวิตนับแต่นั้นก็ไม่ต่างจากแห่นลอยน้ำ เปรียบถึงชีวิตที่ไร้หลักยึดและที่พึ่ง
ต้องล่องลอยไปตามชะตาหรือสถานการณ์

แขนเสื้อก็แทบสีจนเป็นขุย ยามกินอาหาร เขายังทำปาก
มันเฝิ้มไปหมดอีกด้วย!

แม้แต่ฮ้องเต๋หย่งอันยังทนมองต่อไปไม่ไหว จึงให้กัวอิง
ที่ยืนอยู่ข้างกายเข้าไปเตือน

ส่วนองค์ชายเจ็ดจวินมั่วหานนั้น เดิมรูปโฉมก็งดงามกว่า
พี่หกของตนอยู่แล้ว รูปร่างยังสูงกว่าด้วย ครั้นเขาสวมชุดขุนนาง
สีเขียวเข้มปักลายเมฆาสีทอง ยิ่งขับให้ใบหน้างดงามดูหยก
หล่อเหลาไร้ผู้ใดเทียบ ยิ่งรวมกับดวงตาลุ่มลึกเปี่ยมเสน่ห์คู่กัน
แล้วช่าง...

ยามเหลืงเขียวเขียวมองมา นางพลันใจระตุกฏบ

องค์ชายผู้นี้ช่างหล่อเหลาเหลือเกิน! ส่วนคนที่นั่งอยู่
ข้างๆ ...

เหลืงเขียวเขียวรีบเบนสายตาค้นด้วยความรังเกียจ
นางไม่ยากแแต่กับคนโง่ที่รู้จักแต่กัมหนากัมตากินผู้นั้น!

งานเลี้ยงเล็กในวันนี้ ฮ่องเต๋หย่งอันกับเหลิ่งหงเทียนต่าง
เข้าใจกันดีโดยไม่จำเป็นต้องเอ่ยตรงๆ ว่าต้องการให้บุตรหลาน
ลองพิจารณาอีกฝ่ายด้วยตนเอง

หลังจบงาน ย่อมต้องเรียกไปสอบถามความเห็นอย่าง
ละเอียดอีกครั้ง

แต่เรื่องพวกนี้ก็แค่เพียงการทำตามธรรมเนียม
เท่านั้น แท้จริงแล้วทั้งสองฝ่ายเพียงต้องการกระชับความ
ร่วมมือระหว่างกันให้แน่นแฟ้นยิ่งขึ้น

ไปชีวจิ้นมองภาพตรงหน้าด้วยแววตาเย็นชา

จึงจอกเฒ่าทั้งสองตัวนี้ ไม่มีผู้ใดไว้วางใจอีกฝ่ายอย่าง
แท้จริง

เช่นนั้นเมื่อหลายปีก่อน เหตุใดพวกเขาถึงร่วมมือกัน

กระทั่งงานเลี้ยงใกล้สิ้นสุด ฮ่องเต๋หย่งอันจึงกล่าวอย่าง
คล้ายไม่ใส่พระทัยนัก “น้องเหลิ่ง เราเพิ่งเคยพบราชครูซูเยว่ผู้นี้
ของพวกเจ้าเป็นครั้งแรก”

“เขาเพิ่งได้รับเลือกให้เป็นราชครูของแคว้นกูเยอร์ หากจะ
พูดไปแล้ว ก็นับว่ามีวาสนากับแคว้นกูเยอร์ของเราอยู่ไม่น้อย”

ก็มีใช่หรือ แม้แต่ชื่อของเขายังมีคำว่า ‘เยอร์’ เลย

ตอนที่ราชครูกูเยอร์ปรากฏตัวขึ้นครั้งแรก ขุนนางจำนวนมากในแคว้นกูเยอร์ต่างเห็นว่าชื่อของเขาไม่ให้เกิดเกียรติชื่อแคว้น
ถึงขั้นพยายามบีบบังคับให้อีกฝ่ายเปลี่ยนชื่อ แต่หลังจากราชครู
กูเยอร์แสดงความสามารถให้เห็นเพียงครั้งเดียว ทุกคนก็พากัน
หุบปากสนิท

เขาถึงขั้นช่วยคนตายให้ฟื้นคืนชีพได้!

หากวันใดพวกเขาถึงคราวตาย อย่างน้อยก็ยังอาจไป
วิงวอนขอความช่วยเหลือจากราชครูผู้นี้ได้ เช่นนั้นแล้วจะ
ล่วงเกินอีกฝ่ายไปเพื่ออะไร

น้ำเสียงของเหลืงหงเทียนเจือความโอ้อวดอยู่ไม่น้อย
เขาเล่าถึงความสามารถบางอย่างของราชครูกูเยอร์ ก่อนลดเสียง
ลงเอ่ย “อายุที่แท้จริงของเขามากกว่าท่านเสียอีก”

“หืม”